

KATHERINE
HOWEΘVÁ



PΘSEDLOST

P⊕SEDLOST

KATHERINE
HOWEŦVÁ
POSEDLOST

Original title: Katherine Howe: CONVERSION

Copyright © 2014 by Katherine Howe
Cover images © MYLOUPE UIG/ ISIFA/Gettyimages Creative RM/Daniela Lombard
Cover design by Theresa Evangelista

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014
Translation © Jana Jašová, 2014

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Veronika Klementová
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů
nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-911-6

Mým přátelům

PŘEDEHRA

VESNICE SALEM, MASSACHUSETTS
30. KVĚTNA 1706

Jak dlouho musím čekat?
Když psal, povystrčil z koutku úst jazyk. Jeho špičku měl temnou od inkoustu, černota z dásní se mu rozlézala na zuby. Vypadal, jako by měl pusu plnou téru. Čekala jsem už nějakou dobu, ale reverend Green pořád psal. Brk mu klouzal po papíře a škrábal jako myší tlapky. *Dráp dráp*, namočení, *dráp*, olíznutí, *dráp*.

Bolely mě nohy, a když jsem zkusila přenést váhu, dosáhla jsem jediné toho, že mě jedna začala bolet víc než druhá. Opřela jsem se o dvevní rám a představila si matku, jak mě dloube do zad, abych stála rovně. To dloubnutí bylo tak ostré, až bych přísahala, že to udělala doopravdy.

„Ann?“

Už jsem si na čekání tak zvykla, že jsem ho skoro neslyšela.

„Ann!“ Reverend odložil brk.

„Prosím,“ zašeptala jsem.

Loupl po mně chladným pohledem, s rukou položenou na opěradle židle. Nejspíš to dělal často, protože brokátové vyšíva-

né polstrování bylo na tom místě tak ošoupané, až skoro zářilo. Reverend Green patřil k lidem, které vždycky někdo přeruší. Měl uštvaný výraz, jako by se nikdy nemohl soustředit výhradně na jednu věc. Celý život strávil tím, že se takhle obracel na židli.

O krok jsem ucouvla, jako bych si ještě chtěla svou návštěvu rozmyslet. Reverend se na mě dlouze zadíval. Nebyl o nic dychtivější vyslechnout si mě, než jsem já dychtila promluvit.

„Radši pojď dál,“ ozval se konečně a vrátil se k papíru.

Nahrbil se nad stolem a nabral si do prstů vlasy, jako by se horlivě snažil dokončit to, co psal. Škráb, škráb, škráb.

Měla bych odejít, dokud je čas – nikdo by se nedozvěděl, proč jsem tu byla. Otočila jsem se přes rameno do chodby fary. Reverendova manželka kmotra Greenová udržovala v krbu oheň, ale nechala dveře otevřené na dvůr, protože byl teplý den. Sluneční světlo se odráželo od podlahy tak silně, až jsem musela přimhouřit oči. Kolem dveří se protáhl dovnitř kocour, rozvalil se na slunci a zívł. Otočil se na záda a sekl dráčky, jako by odháněl duchy.

Kmotra Greenová u stolu ždímalá bílý pruh bavlny. Vypadala vyčerpaně, a nebylo divu, když její miminko mělo takovou škytavku. Když jsem přišla, měla chlapečka přehozeného přes rameno a poskakovala s ním. Poradila jsem jí, aby jej podržela hlavou dolů a trochu s ním zatřásla, ale jen se na mě zamračila a řekla: „Počkejte tamhle, až bude mít reverend Green čas.“

Asi ignorovala mou radu, protože nejsem matka, i když každý ví, kolik malých Putnamů jsem sama vychovala. Teď jsem viděla, že už to vzdala. Dítě leželo v dřevěné kolíbkce tak blízko, aby ho mohla houpat nohou, ale jinak ho nechala kuckat. Malý měl obličej rudý jako pečené jablko a bylo mi jasné, že kmotra Greenová nemá ke komu zaskočit pro léčivý obklad.

To už v téhle vesnici nemohl nikdo.

„Tak už běžte,“ pobídla mě a naposledy vyždímala látku. Měla v rukou pořádnou sílu, tahle paní reverendová. „Nenechávejte ho čekat.“

Kdyby tam nebyla, vytratila bych se ven. Cítila jsem, jak mi srdce naráží do žeber a hlava se mi nahoře otevírá, jako by ze mě někdo za vlasy zvedal mou duši.

Ze dvora se přiloudala holčička ve špinavém čepečku, s prstem v nose a zástěrkou pocákanou blátem. Stydlivě se na mě podívala, možná proto, že mě neznala. Nebo ji naučili, aby se držela stranou. Byla jako sladké dvounohé selátko, s růžovými tvářičkami umazanými bahnem, a já se na ni usmála. Holčička vypískla hrůzou a rozběhla se k matce.

„Pojď sem, Ann,“ lákal mě reverend Green do své pracovny.

Bylo tam chladněji. Oheň z kuchyně už tuhle místnost neo-
hříval a okno bylo obrácené do postranního dvorku, kam nesví-
tilo slunce. Ráda bych si sedla. Vážně mě už bolely nohy.

„Není se čeho bát.“

Ale je.

Úplně všeho.

Pokusila jsem se polknout ten balvan v krku, který v žádném případě spolýkat nešel, a vykročila do stínů pracovny duchovního. Mezi jeho stolem a krbem stála lavice, tvrdá a prostá jako kostelní. Když jsem se posadila, přísahala bych, že opěradlo je tvarované tak, aby nutilo člověka sehnout hlavu. Ale kvůli tomu jsem ji nesklápěla.

Reverend opatrně poprášil papír, fouknutím ho očistil, vysál kaňky a podržel ho proti světlu, aby si ho prohlédl. Pak se spokojeně obrátil ke mně.

Ale když mu pohled dopadl na mou tvář, ucuknul, jako bych zvedla ruku k ráně.

Přišla jsem se reverendu Greenovi vyzpovídat.

Část první

LEDEN

PO ZIMNÍM SLUNOVRATU



Byly právě svátky
posvěcení jeruzalémského chrámu;
bylo to v zimě.

JAN 10,22

1. KAPITOLA

*DANVERS, MASSACHUSETTS
STŘEDA, 11. LEDNA 2012*

Popravdě řečeno si vůbec nejsem jistá, kdy to začalo. Ani si nemyslím, že by to vůbec někdo věděl.

Nějakou dobu jako by bylo tím nejdůležitějším úkolem zjistit, kdy došlo k úplně prvnímu případu. Dělali s námi rozhovory, aby našli epicentrum, nebo jak to nazvat. Zvali si nás do ředitelny jednu po druhé. Na stěně tam visela velká mapa školy se špendlíky a lepicími papírky s daty. Bylo to hrozně složitě. Asi si mysleli, že s dostatečným množstvím špendlíků a lepítek a výslechů na to nakonec přijdou... anebo to vypadalo efektně pro zpravodajské kamery. Totiž, ne že by to nebylo působivé. Všechny ty šipky a nápisy vypadaly tak důmyslně komplikovaně. Nikdo tak sice nic podstatného nezjistil, ale leckdo se díky tomu možná cítil líp.

Jenže to už předbíhám.

Kdyby mi mířili puškou na hlavu a já musela určit jedno datum, vybrala bych si 11. leden. Říkám to jen proto, že to byla úplně obyčejná středa, kdy se nečekalo nic zvláštního.

Den, který bych si normálně vůbec nepamatovala.

Zimní prázdniny skončily teprve před několika dny, ale ve škole už panovala normální rutina. Poslední rok střední. Poslední pololetí. Všichni jsme byli jako na trní. Totiž, když začíná nové pololetí, vždycky je to trochu nervózní, ale poslední pololetí na střední, to je nervozita na entou. V závěrečném roce studia se člověku všechno sečte a podtrhne: studijní výsledky, referáty, projekty, zájmová činnost, sport a další aktivity, všechno, na čem v posledních letech tak tvrdě dřel. Buď se mu to všechno vyplatí, nebo se ukáže, že to bylo k ničemu. A to už nemluvím o tom šíleném čekání na dopisy z univerzit. Poslední rok střední je hektická doba, která předurčí, jestli budeme v životě úspěšní a povede se nám všechno, po čem jsme toužili, nebo jestli jednou umřeme osamělí v nějaké vymrzlé chatrči. A s tímhle vědomím se musíme den co den ráno zvednout z postele a proklepat to nějak až k večeru. Pořád jsem vstávala a čistila si zuby, jasně.

Takže tahle středa měla být nejobyčejnějším dnem uprostřed týdne, i když to byl týden na začátku posledního pololetí na Akademii sv. Jany.

„Sedni si,“ zavelela moje máma.

Stála jsem u kuchyňské linky a ukusovala brusinkový muffin.

„Cože?“ zahuhňala jsem a oklepala si z košile drobečky.

„Colleen, proboha. Takhle nic nestrávíš. Nemůžeš si aspoň na pět minut sednout?“ Mamka shrnula drobečky špičkou pantoflíčku a zakopla je pod myčku.

„Nemůžu. Už musím jít,“ namítla jsem, když se za námi objevil táta a chrastil klíčky od auta.

„Máš vypočítané ty příklady?“ zeptala se mamka. Olízla si palec a setřela mi s ním drobečky z koutku rtů. Ucukla jsem.

„Mami! Nech toho, proboha! Jo, mám to vypočítané.“

„Chceš, abych se na to rychle podívala?“

„Lindo,“ varoval ji táta ode dveří. Znova významně zacinkal s klíčky. Navlékla jsem si na ramena popruhy batohu a políbila mámu na tvář.

„Mám to dobře,“ ujistila jsem ji. „Věř mi.“

Mohlo by snad být nějaké ještě normálnější střeďeční ráno? Bylo tak obyčejné, až se mi ho skoro chce něčím vyšperkovat, přidat k němu něco vzrušujícího nebo dramatického nebo zajímavého. Jenže nemůžu, protože se nic takového nestalo. Táta mě vyhodil před školou, a hala v budově byla jako vždycky plná holek v kostkovaných sukních, svetrech, pletených podkolenkách a s koženými kabelami z výprodejů. Většinu z nich jsem znala aspoň natolik, abychom se navzájem pozdravily, i když každý rok přibývala do prváku nová várka, a čím jsme byly starší, tím víc cizích holek jsme na chodbách potkávaly.

„Čau, Colleen,“ houkl na mě někdo, neviděla jsem kdo, ale prohodila jsem přes rameno „ahoj“ a pokývla, abych byla zdvořilá. Zastavila jsem se u skříňky, abych si vzala nějaké učebnice a koukla se na pár testů, které mi nepřípadaly nijak zvlášť důležité. Zrovna jsem si v duchu odpovídala na jednu otázku, už nevím kterou, když jsem to uslyšela.

„Colleen, vidím tě stát tááák samotnou, beze snů v mém srdci... bez lásky, Colleeen,“ ozvalo se z učebny za mnou.

Vzhledla jsem od učebnice a ušklíbla se. Deena už zase jede v muzice Blue Moon.

Deena je člověk, o kterém je důležité povědět něco víc. Přišla na Sv. Janu v šesté třídě, a když se objevila, byla nejvyšší ze třídy, dokonce vyšší než já. Hubená čahounka z Charlestonu s dětsky zacuchanými dredy, které jí splývaly na ramena. Měla tak silný jižanský přízvuk, že jsem nejdřív vůbec nerozuměla, co říká. Ale po pár týdnech přestala polykat půlky slov a začala pořádně artikulovat. Ta holka umí nasávat přízvuky jako houba. Nejlegračnější je, když mluví japonsky. Myslím, že ji baví tím lidi šokovat. Vloni v létě byla v Tokiu na výměnném pobytu, a po třech měsících se tahle metr osmdesát vysoká černoška naučila skoro plyně japonsky.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji a vklouzla na svoje místo.

Deena se na mě ušklíbala a přešla k velkému finále.

„Colleeeeen! Ty víš, že jsem tady pro tebe, srdce si vyrvu ze sebe, jen když mě vezmeš do nebeeee!“

„Tohle už dělá tak deset minut,“ zašeptala mi Emma natolik nahlas, aby to Deena slyšela.

Emma je formálně moje nejlepší kamarádka. Už si ani nepamatuju, kdy jsme se seznámily, ale byly jsme hodně malé... někdy ve školce. Je z Danversu, její rodiče jsou z Danversu, babičky a dědečkové taky. Její bratr Mark šel studovat na univerzitu Endicott v Beverly, aby nemusel moc daleko z Danversu. Všichni Blackburnovi taky vypadají stejně a jsou velice soudržná rodina. Emmina matka patří k těm křehkým blondýnkám, které často bolí hlava, a když se to stane, nesmíme chodit k nim domů. Všichni se k sobě navzájem chovají hodně protektorsky. Když se občas někdo třeba zmíní (tu chybu jsem udělala osobně), že by se její mámě třeba ulevilo, kdyby se šla projít na vzduch, Emma po něm vrhne ledový pohled a odsekne: „Ona nemůže.“

Sama Emma má v sobě zvláštní klid, což je jeden z důvodů, proč ji mám tak ráda. Ale kvůli tomu je taky těžko čitelná. Její rezervovanost je v naprostém protikladu k chaosu, který panuje u nás doma. Emma si z nás jako poslední hrála s panenkami – ještě ve třinácti, což je trochu ujeté. My ostatní jsme už tehdy řešily menstruaci a chodily na první rande, ale když jsem k ní šla na návštěvu, vždycky mi ostýchavě navrhovala, jestli si nechci vzít svoji mrkačku. Ještě teď má všechny svoje panenky v pokojíčku, a někdy si představuju, že když večer zhasne, šeptem jim vypráví, co se přes den stalo. Má mášlově blondaté vlasy, které jí v létě na sluníčku skoro zbělají. Řasy má tak světlé, až jsou skoro neviditelné, a odmítá se malovat, takže její obličej má takový trochu přízračný výraz.

Když se mezi námi objevila Deena a já si ji oblíbila, Emma taky usoudila, že Deena je fajn. To ona ji odnaučila říkat „studený kafe“ místo *frappe*.

Deeniny lokty zabíraly na lavici tolik místa, že Fabiana, která sedí vedle ní, se musela posunout úplně na krajíček. Fabianu tak dobře neznám, teprve od začátku střední, kdy přišla na Sv. Janu. Je fajn. Možná maličko otravná. S ničím důvěrnějším jsem se jí nikdy nesvěřovala. Ne že bych ji neměla ráda, ale hlásily jsme se skoro na stejné školy a tak trochu spolu soutěžily, kdo bude mít lepší známky, i teď v posledním pololetí.

Tak trochu... nevím, proč to říkám, když to není pravda. Soupeříme spolu nemilosrdně, hlavně o to, kdo z nás bude jako nejlepší studentka ročníku přednášet závěrečný projev po ukončení školy. Víím, že bych se měla tvářit, jako že o nic nejde, a předstírat, že mám ty dobré známky jen tak nějak mimochodem, ale pravda je, že jsem na ně tvrdě dřela. A záleží mi na tom. Hodně. Stejně jako Fabianě. Takže mě sleduje stejně nevlídně jako já ji.

Fabiana sedí vedle nás, ale k naší skupince nepatří. Ne že by se na Sv. Janě tolerovalo vytváření klik, ale zkuste to dospívajícím holkám zakázat! Nenosíme sice stejné bundy s našimi přezdívkami na zádech, ale Deena, Emma a já jsme parta. Ještě k nám patří Anjali. Ta byla ve škole taky, ale jenom na mě zamávala na pozdrav a pořád mluvila a mluvila. Takže se dalo říct, že v tu chvíli jsme byly všechny živé, zdravé a v normálním rozpoložení. Anjali mluvila o Yale, a jak jinak začít klasické školní ráno?

„Jako v tom filmu, no, s Joshuou Jacksonem...“

„Myslíš *Lebky*?“ zeptal se někdo.

„No, to o Yale, prostě takový lidi tam fakt nejsou, i když jsem slyšela, že uvnitř je to vážně tak hezký jako v tom filmu. Děsně starý, s portréty a tak. Slyšela jsem, že rodina George Bushe jim dala asi milion babek, aby zrenovovali jeden salonek, co tam Bush při nějakým večírku v šedesátech letech zničil.“

Netušila jsem, s kým Anjali mluví. S Emmou? Otočila jsem se na ni.

Možná, technicky vzato, ale Emma ji poslouchala jen napůl. Taky tím adresátem mohla být Deena, a vůbec, tohle bylo staré známé teritorium.

„No jo, jasně, ty tajný společnosti,“ zašeptala Emma.

Takže přece jen poslouchá. Kdepak, Emmě nic neunikne.

„Ale není to tak, že by každému dali auto,“ pokračovala Anjali, jako by jí ani nezáleželo na tom, jestli ji někdo vnímá.

Někdy mi Anjali bylo líto. Přišla na Sv. Janu vloni, když její máma dostala práci v Massachusettské všeobecné nemocnici. Předtím bydleli na spoustě různých míst – v Houstonu, Chicagu, už jsem zapomněla, kde všude. Anjalina máma pracuje v lékařském výzkumu a táta je právník, ten typ, co nosí obrovské hodinky a nechává všude na jídelním stole válet svoje papíry, takže tam nikdo nemůže jíst. Jsou naprosto posedlí prací. Anjali mezi nás zapadla bez problémů, protože je zábavná a veselá a chytrá. Ale viděla jsem ji brečet kvůli tomu, že dostala jedna mínus – a to jenom z normální písemky z fyziky, ne ze závěrečného testu.

„Dají vám tam auto?“ vpadla do toho Fabiana.

„Panebože,“ pronesla Anjali a protočila panenky. „Ne. Zrovna jsem říkala, že nedají.“

Vyměnily jsme si s Emmou pohled a Emma se ušklíbla koutkem rtů.

„Jde o vytváření sítí, chápete? Kdo se dostane do bratrstva Lebek a hnátů, je vlastně automaticky v CIA.“

„Odkdy chceš do CIA?“ zeptala jsem se Anjali. „Myslela jsem, že chceš dělat medicínu.“

„To chci,“ potvrdila Anjali. „Jen vám to vysvětluju.“

„Může dělat doktorku pro CIA,“ navrhla Emma. Deena se rozesmála.

„Operovat tajný čipy pochytaným nepřátelským agentům, aby pracovali pro nás,“ přidala se Deena s úšklebkem. „Pak by je zase poslali za linie a oni by byli jako spící špióni, až do chvíle, než by uslyšeli tajný heslo.“

„A jaký by bylo to tajný heslo?“ zeptala se Emma.

„Jason,“ odpověděla jsem. Emma a Deena se rozchichotaly.

„Proboha, sklapněte!“ sykla Anjali, otočila se ke mně a praštila mě do ruky. „To je trapný.“

Předstírala, že je rozčilená, ale ve skutečnosti se smála. Jako jediná z nás měla kluka, což znamenalo, že se od nás povinně musí nechat dobírat.

„Jason je trapný?“ podivila jsem se nevinně a Deena se přidala: „Hm, hm, no vidíš to,“ a střelila po Anjali pohledem my-ti-to-říkáme-pořád. To umí moc dobře.

Zazvonilo na hodinu a do třídy vešel otec Molloy. Sepjal ruce a vyzval nás: „Tak, děvčata, jdeme na to.“

Otec Molloy patří k těm kněžím, které moje matka souhrnně označuje „otec O’Něco“. To je takový náš rodinný irský vtípek. Ne že by byl k popukání. Každopádně máma to říká proto, že jí připadá atraktivní, a to asi otec Molloy svým způsobem je, i když už je hrozně starý, nejmín čtyřicet. Posadil se za stůl, jednu pokrčenou nohu si opřel o jeho okraj, a zamračil se na papír s prezencí, který držel v ruce. Nevím, proč to vůbec dělal. Takhle pozdě před koncem školy k nám žádná nová holka nastoupila, a nás ostatní znal i bez papíru. Většinou jsme ho všechny měly na katechismus.

Zatímco mžoural do prezence, Anjali vytáhla z kapsy svetru mobil a vsunula ho pod lavici. Na Akademii sv. Jany je přísně zakázáno používat při vyučování mobily, a Anjali tenhle zákaz pravidelně porušuje. Dokáže psát esemesky tak, že se na telefon vůbec nekouká, a tvrdí, že to je lehké, i když já bych to nezvládla. Za minulé pololetí už jí zabavili nejmín dva mobily, a když u nás někomu zabaví telefon, je to vážně nadobro. Nechápu, jak to, že Anjali kupují rodiče pořád nové. Mně mamka řekla, že pokud se mi to stane, koupím si nový sama. Což naprosto chápu, jenom nemám těch tři sta dolarů, pro které bych mohla jen tak sáhnout. Takže píšu v hodinách esemesky jen v případě nej-

vyššího ohrožení. Anjali je ale vážně legrační. Nakoukla jsem jí přes rameno, abych viděla, co píše.

„Přece mu nemůžeš takhle hned odepisovat,“ zašeptala jsem.

„Cože?“ sykla.

Otec Molloy začal s kontrolou docházky. Vyvolával jména a my mu odpovídaly.

„Emma Blackburnová?“

„Zde.“

„Jennifer Crawfordová?“

„Zde,“ ozvala se dívka s růžovými vlasy a očima silně orámovanými linkami, která seděla v poslední lavici.

Naklonila jsem se blíž, aby mě Anjali dobře slyšela. „Musíš přece aspoň pět minut počkat. Nebo počkej až do pátý hodiny! Uvidíš, jak to pak ocení.“

Deena se dívala přímo před sebe, ale z jejího výrazu bylo zřejmé, že nás poslouchá.

„A proč jako? Mám ho ráda. Chci, aby mi zase odepsal, a čím dřív mu napíšu, tím dřív přijde odpověď.“

„Ježíš, Anj.“ Opřela jsem se lokty o lavici tak prudce, že jsem ji málem převrátila. „Musíš přece –“

„Chcete k tomu něco podotknout, slečno Rowleyová?“

Sakra.

„Ne, otče.“

Odložil docházku na stůl a zkřížil si ruce na prsou. Už jsem ho viděla, jak se tímhle způsobem dívá na jiné holky, ale nikdy by mě nenapadlo, že se to někdy stane i mně.

„Pardon, ale obávám se, že vaše vyjádření slyšela jen polovina třídy,“ pronesl jízlivě. „Mohla byste nám ho laskavě zopakovat?“

„Promiňte, ale já nic neříkala.“

„Ach tak. Že by s vámi slečna Seaverová při výuce ústního projevu něco přeskočila? Postavte se, prosím.“

Sakra na druhou.

„Šup, šup,“ pobídl mě otec Molloy.

Postavila jsem se. Teď už si hlasitě šeptala celá třída, řady vykuleným očím se na mě soucitně upíraly... a některé i radostně. Tenhle rok to zatím šlo dokonale: žádné problémy s docházkou, žádné pozdní příchody. Měla jsem z univerzit zatím jen dvě rozhodnutí o odkladu a další přihlášky na vysoké jsem posílala minutý týden. Plus tady bylo to soupeření s Fabianou, kdo z nás skončí jako nejlepší studentka ročníku. Potřebovala jsem z tohohle vyváznout bez poznámky. Pokusila jsem se na spolužácky usmát, ale tváře mě tím úsilím až zabolely.

Kněz mě přejel ironickým pohledem a v očích mu zajiskřilo pobavením, jako by mi chtěl naznačit, že to je náš společný vtip.

„Úchyl,“ slyšela jsem, myslím, zamumlat Deenu.

„Slečno Rowleyová, vzhledem k tomu, že jste v posledním ročníku, a že jste začala studovat na Sv. Janě ještě někdy za Bushovy vlády, jistě znáte zdejší předepsané oblečení?“

Odkáslala jsem si. „Předepsané oblečení?“

„Příští rok už budete na nějaké univerzitě, která bude mít to potěšení uvítat vás ve svém středu, a budete moci nosit třeba jen pár šátků, pokud vám to tak bude připadat adekvátní. Ale na naší škole klademe velký důraz na to, aby naše studentky nosily přesně to, co jim předepisuje školní řád. Vaše sukně je, tuším, deset nebo dvanáct centimetrů nad koleno, že? Stáhněte si ji, prosím.“

Vlastně spíš patnáct. Nebo osmnáct. Sáhla jsem si k pasu a povolila vykasanou látku sukně, aby sklouzla dolů do předepsané délky. Dívky kolem mě s vytaženými sukněmi a látkou zastrkanou pod páskem se začaly neklidně vrtět. Některé si stáhly co nejvíc propínací svetry, aby zamaskovaly očividné důkazy. Nechápala jsem, proč mě otec Molloy staví do latě kvůli hloupé vykasané sukni. Dělal jsme to všechny. Už od začátku střední.